

BLUE BERET

DEN NORSKE FN-STYRKEN
I LIBANON

Nr.2/XV AUGUST 1985

**SUPER
VETERANEN**

Se Side 12-13

Barnet

For halvannen måned siden besøkte jeg en flyktningefamilie på skolen i Ebel es Saqi. På trappen begynte et lite barn å gråte. Pjokken slo hendene for øynene, sa "soldat, soldat" og gjemte seg i morens trygge favn. Den lille var livredd.

Episoden gjorde dypt inntrykk. Jeg ante konturene av hva den lille kunne ha opplevd. Kanskje soldater som herjet i landsbyen deres. Skarpe smell. Dumpe drønn. Flukt. Uro. Lite søvn. Soldat = noe farlig.

Selvsagt kunne ikke den lille se forskjell på "onde" og "snille" soldater. Han så bare uniformen, kanskje støvlene og våpnet. Det er da tankene kommer: Hvilken fremtid har barnet i dette krigsherjede landet. Hvor mye vondt skal han oppleve? Skal han en gang selv kjempe mot en landsmann, bare p.g.a. ulike religioner og kynisk maktspill? Hvorfor kan han ikke som norske barn vokse opp i trygghet, og med et samfunn i ryggen?

Vi vet at UNIFIL har avgrenset krigshandlingene, og at vårt nærvær fyller et tomrom væpnede elementer ellers ville slåss om å fylle.

Det er derfor det svir når en skribent som Johan I. Holm i Morgenbladet skriver: "Det er en myte å tro at UNIFIL er til hjelp for sivilbefolkningen".

PIO

PIO/Hans E.H. Jacobsen Ass. PIO Kåre M. Hansen

Trykk: Y. Markarian designing & printing services, Beirut. Tel: 363 928. Artiklene kan fritt benyttes ved kildehenvisning, unntatt i kommersiell utnyttelse, reklame etc.

Kaptein Svein Brobakken og korporal Tom Borge på toppen av UNIFIL House i Vest-Beirut.

Lunefulle Beirut

Soltjeneste" på taket eller stranda en dag, — forbud mot å bevege seg utendørs neste dag.

— Dette er hverdagen for 25 befall og mannskaper ved UNIFIL House i Beirut. Den hvite bygningen ligger tre hundre meter fra Sabra, og to hundre meter fra Amal-hovedkvarteret. Så har da også slengskudd satt spor i murpussen og ødelagt vinduer. Da kampene om Sabra og Shatilla raste som verst i slutten av mai ble en sivilansatt truffet i hodet. Han overlevde.

Under kaprer dramaet måtte MP-soldater og Movcon passere den snikskytterutsatte "grønne linjen" for å komme til heli-padden i øst-Beirut. Et par ganger ble det skutt etter bilene, — muligens kun for å advare eller "markere".

— Jeg hadde forespeilt meg Beirut verre. Tross alt fungerer byen på et vis. Kamper i ett kvartal, — blomstrende forretningsliv i neste. Folk har lært seg å leve med skytingen, sier MP-korporal Tom Borge.

— Hva sier familien hjemme?

— Jeg skriver hjem "min" versjon, — hvordan jeg opplever det. Ut fra avisene kunne man tro Beirut var en ruinhaug.

Inntil kampene om flyktningeleirene kjørte Frenchlog faste konvoier fra Beirut. Disse er tildels lagt om til Tyr. Men UNIFIL finner det fortsatt ønskelig med "representasjon" i Beirut, kanskje ikke minst ut fra et politisk aspekt.

ALLIANSENE SKIFTER

Det er vanskelig å bli klok på kamphandlingene i denne engang østens perle av en hovedstad. "Den indre konflikten i Libanon er kommune-politikk med artilleri og Kalasnikov", uttalte tidligere ambassaderåd i Beirut, Hans Vilhelm Longva, til en gruppe norske journalister for noen år tilbake.

Konflikten ligger på tre hovedplan: 1) Mellom Syria og Israel på det strategiske plan. 2) Konfrontasjon PLO-Israel. 3) Intern libanesisk konflikt.

Men la oss se nærmere på Beirut, der det knapt har vært en dag uten skyting siden borgerkrigen 1975-76. Opp-takten dengang var en strid

om fiskerettigheter utenfor kysten. Muslimer og kristne tørnet sammen. PLO tok parti, og falangistene svarte. Syrerne sendte store styrker til muslimenes unnsetning.

Senere tørnet palestinerne sammen mot syrerne, som på sin side også har vært i kamp mot de kristne falangistene. Israel har på sin side gjennomført commandoraid mot PLO-kontorer, og har bombet flyktningeleire.

I skrivende stund slåss falangistene mot Amal over den "grønne linjen" som deler Beirut i øst og vest. I åssidene rundt byen utveksler kristne styrker og den druserdominerte PSP-alliansen artillerigranater.

Nordfra presser det syriske-orienterte Arabiske Demokratiske Partiet. I Vest-Beirut bykjerne tørner stadig Amal og PSP sammen, og nå og da sunnier og shiiter. Amal og Leb. Armys 6. brigade forsøkte tidligere i år å vinne kontrollen over Beirut's palestinske flyktningeleire. Palestinerne forsvarte seg, og svarte bl.a. med artilleri og raketter fra fjellene.

Når dette skrives, har jeg ledet tre bibelturer. Forhåpentligvis blir det sju til. For dette er noe av det mest inspirerende og festlige som jeg har vært med på som prest.

Motivene for å bli med på bibeltur er forskjellige: ønske om å komme bort fra AO, slape av, bade i Dødehavet og Middelhavet, nyte god mat og drikke, bo sivilt, få se de viktigste kulturhistoriske og bibelhistoriske stedene, m.m. Jeg har ikke noe å innvende mot noen av disse motiv.

Realiteten er likevel faktisk at 20-30 soldater og befal med høyst varierende forhold til

**Jeg løfter mine øyne mot fjellene:
Hvor kommer min hjelp ifra?
Min hjelp kommer fra Herren,
han som skapte himmel og jord.
Jeg er glad når de sier til meg:
"Vi vil gå til Herrens hus."
Jerusalem, du velbygde by,
dit drar stammene opp.
(Fra Salme 121 og 122)**

Feltprest Torbjörn Olsen

kristendommen betaler 120 \$ for å følge en prest i tre dager på det som kan kalles kristendommens grunnvoll. De fleste synes å like det. Mange har også gitt uttrykk for sterke religiøse opplevelser.

Turene føyer seg inn i en 3000 år gammel tradisjon. Nå ser jeg levende for meg pilegrimskaene som dro oppover de bratte bakkene mot Jerusalem i gammel tid, mens de sang:

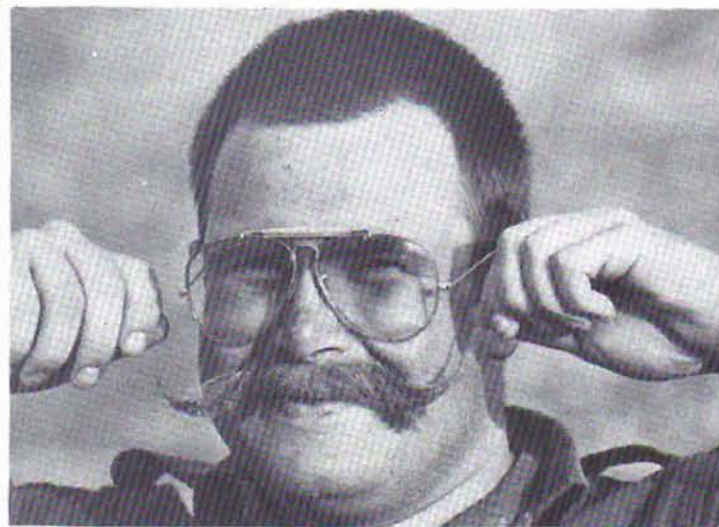
NOEN BEDRE? Blue Beret inviterer til bartek konkurranse!

Bart eller skjegg, er mannsens pryd. Hvorvidt det er riktig har ikke ass. PIO noen formening om (i motsetning til PIO...), men la oss likevel bringe et bilde av soldat Cato Snøva fra Pi-troppen. Hans solide sykkelstyre-bart er en av de mest imponerende, og selv spør han med et sjenert smil: Noen bedre?

Snøva forteller at han hadde større bart tidligere, men fant det påkrevet med en stuss. Dette skjedde i en tidligere kontingent. Nå sparer han atter på hår under nesen, og

Blue Beret seg ikke bort fra at han ender opp med Norbatts flotteste bart.

Mens våre hjemlige sommeraviser har konkurranser om de lengste agurkene (derav betegnelsen agurktid), så inviterer Blue Beret til konkurranse om Norbatts peneste (ikke nødvendigvis lengste) bart. Vi beordrer følgende jury: Inger Evensen, Heidi Scisly og Elin Heen. Frist !kåring: Lørdag 7. september. Premie: Ett års gratis abonnement på Blue Beret.

Cato Snøva med et sykkelstyre av en bart.

DEN NYE "HJEMMESJEFEN"

Den nye sjefen for vår "hjemmeavdeling" FDI 4, oberst Odd Enge (57), skapte en smule forvirring i uniformsreglementet med kombinasjonen høy lue / indian bush.

Enge kom til Onsrud fra NATOs Europakommando, der han var bransjesjef for øvelser og evaluering. Desuten rakk han enn ukes FN-seminar, og kan se tilbake på engasjement i UNEF fra 1961-62.

— Vil Norge fortsatt stille UNIFIL-styrke, etter Norbatt

XV?

— Mandatet skal fornyes. Jeg tror FNs visegeneralsekretær Brian Urquarts runde i Norden bidro til å øke muligheten for fortsatt engasjement. Problemet er at UNIFIL er forutsatt å skulle operere etter det opprinnelige mandatet, mens situasjonen har forandret seg.

— Namibia kan bli neste. Har FDI 4 kapasitet til raskt å sette opp f.eks. et feltsykehus parallelt med UNIFIL?

— Det bør vi klare. Norge har tidligere hatt FN-styrker to

steder samtidig, nemlig i Congo og i Sinai (UNEF).

— Ditt inntrykk av Norbatt?

— Jeg er imponert over holdningen, motivasjonen og det gode kameratskapet. Endel forlegninger, møbler, kjøkkenutstyr m.v. kunne nok å ha vært av en bedre standard, noe som tildels kan ha en sammenheng med at styrken er opprettet på midlertidig basis. De færreste hadde vel antatt UNIFIL skulle bli stående såpass mange år.

FDI 4-sjef, oberst Odd Enge

Eskortegjengen har ingen panserbeskyttelse. Foran fenrik Per Magne Løvaas. Bak fra venstre Cato Næss, Knut T. Kommedal, Håvard Holen (delvis skjult), Trond Ivar Fjerdingen og Berit Gullhav.

Svak eskorte?

— Vi sitter ubeskyttet på eskortebilen. En 7,62 mitr. har ingen gjennomslagskraft. Blir vi beskyttet må vi utgruppere. Men hvor? Rundt CP-ene er det gjerne minefelt. Og eskortebilen er ikke pansret. Vi sitter åpent på lastepanet.

Det er eskortesjef, fenrik Løvaas, som sier dette til Blue Beret. Han og resten av eskortegjengen ser misunnelig etter finnene og franskmennene med sine pansrede eskortekjøretøyer. Finnene har dessuten 21 mm-skyts på

sine SISU-vogner.

— Nervøs under eskorte-tjenesten?

— Av og til, særlig når DFF retter kalashnikovene og mitraljøsen rett mot oss. En gang da vi ble stanset illustrerte et par DFF-soldater håndgranatkast, heldigvis bare med steiner. Men de tok "dekning" etter "kastet". Slike situasjoner kan lett misforståes. Og går først ett skudd av kan det bli blodbad, sier Løvaas.

Mye skyting nær 4-18 OP

4-18 OP går igjen i de fleste observasjonsrapportene fra Norbatt. Selve posten ligger i Enklaven nedenfor og nordøst for Beaufortfestningen, — på en liten kolle 20 meter over Litanielven.

— Herfra kan vi registrere trafikken nordover. IDF/SLA har bygd en forsterket CP to-tre kilometer ovenfor, hvorfra den kan kontrollere en stor del av trafikken til det sensitive Jezzine-området, sier fenrik Olav Lunde.

Rett som det er tar SLA-soldater seg et laug i elva, eller henter seg litt fisk ved hjelp av en håndgranat eller to. Ikke de store fangstene akkurat, men nok til å dekke steikepanna.

— En dag fikk et par SLA-soldater motortrøbbel. De haiket videre. Noen få minutter etter ankom flere PPK-er med IDF og SLA. De tok ikke sjansen, og brente løs 500 12,7 mm mot bilen, av frykt for at den var fulllastet med sprengstoff.

Fra 4-18 strekker den israelske sikkerhetssonen seg milevis nordover. Det går nesten ikke en natt uten at det er skyting i området, enten med artilleri, bombekastere

Fenrik Olav Lunde på 4-18 OP

eller tung mitraljøse.

Kl.15.55 søndag 14. juli meldte OP 4-18 rutinemessig "1 detonasjon". Men detonasjonen var kraftigere enn tidligere, og kunne høres helt til Ebel es Saqi. Senere viste det seg å ha vært en

bilbombe, som arepic sjåføren, to SLA-soldater og 11 sivilister. Bilen var en stjålet Peugeot ambulanse med Røde Kors-flagg. Den kjørte inn i en CP ved landsbyen Kafer Tibnite som ligger vest for OP 4-18 og Beaufortfestningen. I sykebilens var det en

likkiste fylt med sprengstoff. SLA-soldatens gav sjåføren beskjed om at veien var sperret lenger fremme. Dermed satte Sjåføren av ladningen. Senere på kvelden viste libanesiske fjernsyn et video-opptak av mannens siste hilsen.

St. Hans: Reke- kos i Tibnine

Kjøretøytroppen hadde lagt opp et flott program. Scenen hadde guttene selv snekret. Imponerende.

Blue Beret vil ikke ha ord på seg for å bare skrive om fester. Men når vi nå for andre gang bringer bilder fra en tilstelning i Normaintcoy, så skyldes det en tilfeldighet — ikke at vi er spesielt opptatt av å dekke slike begivenheter.

I Normaintcoy er det et helt spesielt miljø. Kompaniet bærer mer preg av å være en "familie" enn for eksempel noen av de øvrige kompanier i Norbatt. Årsakene er flere, blant annet at det er relativt få menn (og to kvinner) som er samlet innenfor et forholdsvis beskjedent leiområde. Våre bilder er hentet fra Sankthansfeiringen i Normaintcoy. Hva annet disket ikke kokkene opp

med enn åtti kilo norske reker samt rimelig bra mengder Mackøl? Underholdningen ble besørget av kjøretøytroppen, og aftenens desiderte ciou var da en håndfull sekkepipeblåsere fra "naboen" Irishbatt dukket opp. Stor jubel og trampeklapp. De kiltkledde irene sørget for en musikalsk opplevelse av de sjeldne.

Pipers fra Irishbatt.

Og så var det dans, med noen mystisk utklede "skjønnheter" av tvilsomt kaliber.

Norske reker er ikke dagligkost i Libanon, så gutta stod i kø for å få seg en smakebit.

TRAGEDIEN RAMMER UNIFIL

Intet menneske kan overleve en slik eksplosjon. Bildet ble tatt to-tre timer etter at ambulansen gikk i luften.

Så skjer det. Nok en UNIFIL-soldat mister livet i fredens tjeneste. Nummer 107 i rekken siden 1978. Denne gangen en finsk sanitetssoldat. Han kjører på en stridsvognmine og blir drept momentant. En ny tragedie har rammet UNIFIL.

Det var formiddagen søndag 14. juli det skjedde. Først går en sivil libanesiser på en

mine i Finbatt Ao. Ulykken observeres av finsk personell som straks sender ut en ambulanse med lege og sjåfør. Vel fremme hopper legen ut av bilen og begynner straks å gi førstehjelp. Samtidig ber han sjåføren kjøre bilen nærmere. Sjåføren kjører bilen tre-fire meter inn på en stikkvei til en gammel IDF-stilling for å snu.

Det er da et nytt smell oppstår, denne gangen kraftigere

enn det første. Ambulansen har kjørt på en stridsvognmine. Det hvitmalte UN-kjøretøyet blir fullstendig knust. Sjåføren har ikke en sjanse. Han blir drept momentant.

Ved hovedkvarteret i Naqoura er det slått full alarm. Medevac. Finnen kan ingen gjøre noe med. Men det er ennå håp for libaneseren, som

blir fløyet til Swedmedcoy og lagt på operasjonsbordet.

Noen timer senere fraktes den omkomne finske ambulansesjåføren til Naqoura. I Finbatt vaier allerede flaggene på halv stang. Nok en gang har tragedien rammet våre nordiske brødre. Vi kan bare bøye oss i dyp sorg og ekte medfølelse. Måtte noe lignende aldri skje igjen.

Vær forsiktig

Norsk personell som kom til ulykkesstedet var ikke i tvil: Dette kunne like gjerne rammet en av våre egne. Eksplosjonen fant sted på en stikkvei til en gammel

stilling bare få meter fra hovedveien.

En lignende ulykke fant sted nær Kardela-broen i Norbatt i vår. Både norske og israelske

kjøretøyer hadde brukt en liten veibit som snuplass. En dag hoppet en IDF-soldat ut av bilen. Han landet hardt med hælen, og en mine gikk av.

— Vær forsiktig. Vi har ikke råd til å miste en eneste en. Gå eller kjør ikke i ukjent terreng, sier oberst Skaar.

Medevac

Folk fra sanitetstroppen og ass. PIO fikk oppleve Medevac på nært hold. Denne gangen var det ingen øvelse. Helikopteret tok av etter få minutter. I mellomtiden gjør svenskene klar på feltsykehuset. Den sterkt tilskadekomne libaneseren har mellom hundre og tohundre ørsmå splinter i kroppen.

Den hardt skadde libaneseren ble bragt til Naqoura.

Byttemotor i rask retur

Norbatts egne verkstedfolk fikk et ubehagelig sjokk da de skulle foreta omfattende reparasjoner og vedlikehold på en PPK(M-113). Fra gamlelandet ver nylig ankommet en nyoverhalt byttemotor og ditto gearkasse. Trodde de.

Det eneste som var perfekt med den "nye" motoren var lakkingen. Resten var bare sorgen. Ingen forgasser. Defekte ventiler. Deksl mangler, med det sørgelige resultatet at støv og sand hadde trengt seg inn i motorens følsomme indre. For selvsagt var det ikke foreskrevet overtrykk på transportkassen.

Gearkassen var enda verre. Den lå bokstavlig talt badet i rust. Totalt ubrukelig.

Fenrik Vidar Stene skrev en rapport så langt som et vondt år. S-4, major Olav Risdal, krydret rapporten med galle. Det påstås at setesdøler er sindige, men overfor de "ansvarlige" i DKÖ var ikke majoren nådig. Motoren og gearkassen på henholdsvis 610 og 130 kg ble omgående returnert.

Endel av Norbatts egne mekanikere. Fra venstre Terje Utstrand, fenrik Kjell Jörgensen, Eriend Henriksen, sjt. Ingvar Brattbakk(bak), John VoII, fenrik Birger Heyerdahl og fenrik Vidar Stene.

STORE PÅKJENNINGER

En 11 tons koloss av typen M-113 utsettes for store påkjenninger. På det knallharde underlaget går særlig utover beltene. Normal hovedservice er ca. hver tredje måned. Her

telles ikke antall kjørte av PPK-ene - kilometre, men antall driftstimer.

Men for all del: Verkstedfolket har ca. hundre andre kjoretøyer, med gjennomsnittlig, daglig kjoredistanse på 37 km, å mekke på — ved siden

"Alltid nok å gjøre, særlig når Norbatt XIV de siste par månedene stort sett nøyde seg med smøring og skifting av tennplugg, sier fenrik Jörgensen.

Gaten mellom Sabra (t.v.) og Shatilla.

Mannen i ruinene smiler: Han overlevde...

Hvilken fremtid har dette barnet?

Shatilla vil leve

Shatilla. Vi hørte navnet første gang etter den grusomme massakren i 1982. Hele verden protesterte, — vår egen statsminister innkludert.

Tre år etter. Amalmilitsen støttet av deler av Leb. Army 6. brigade vil svekke palestinerne maktposisjon, og angriper sine tidligere allierte. I Sabra, Shatilla og Bourej al Barajneh blir 600 drept, 2500 såret.

PIO og ass. PIO eskorteres inn in leiren av Leb. Army-soldater to uker etter den offisielle våpenhvilen har inn-

trådt. I ruinhaugene kan det ligge ueksploderte granater. Vi holder oss til hovedgatene

Møter vi maktesløshet? Møter vi gråtende barn og gestikulerende eldre kvinner?

Nei. Shatilla vil leve — nærmest på trass. Palestinerne nekter å oppgi sin identitet og sitt endelige mål. De vil holde sammen — i flyktningeleiren. Unge menn rydder i ruinene. Noenlunde hele murblokker sorteres ut. Armeringsjern blir tatt var på. Den første sementblanderen er allerede igang.

Shatilla vil leve.

Her bodde flere familier.

Unge menn rydder i ruinene. Leiren skal gjenoppbygges.

Leb. Army-soldater utenfor leiren. Karen til venstre kommer fra Blat.

De flykter fra krigen

Armensk-libanesiske flyktninger i Ebel es Saqi. Fra venstre George, Mary, Hagop, Betros, Elie og Veronika Kalaydjian..

Familien Kalaydjian flykter fra krigen. Idag bor den i Ebel es Saqi. Midlertidig. Ingen av familiemedlemmene vet hvor de vil bo neste måned. Kanskje i Beirut, kanskje i Bekaa-dalen. Ingen vet sikkert.

George Kalaydjians armenske foreldre flyktet fra Armenia da tyrkerne intervenerte i 1914. I 1919 ble deler av Armenia innlemmet i Sovjetunionen. Men størstedelen er tyrkisk. Armenia har opphørt som selvstendig kongerike.

Familien flyktet første gang fra Beirut i 1976, og bodde 3 mnd. i Jordan før den vendte tilbake. Under kamphandlinger søkte Kalaydjians ofte ut av byen, og overnattet på strendene. Syria intervenerte i 1978. Familien rømte til

Bekaa-dalen, bodde 3 mnd. i telt og leide siden hus. Etter to vintre var det tilbake til Beirut.

5 juli var familien atter på flukt etter at bydelen ble utsatt for kraftig artilleribombardement. Nabohuset ble rammet. En fryktelig brann oppstod. Veronika vil ikke gå i detaljer. Hun ser ned. Scenene må ha vært grusomme.

— Vi slo oss ned i Kfar Kolush nær Saïda. I vinter tørnet muslimer og kristne sammen. Så plutselig trakk falangistene seg nordover, og

ropte "de kommer". Folk ble vettskremt. Neste dag flyktet de fleste familiene. Selv begav vi oss til Kfar Houni like ved, — for å se an utviklingen. Etter tre dager var vi på flukt igjen. Vi visste knapt hvor vi kjørte. Utpå natten kom vi til et sjekkpunkt nær Marjayoun (H-5), og ble avvist. Vi snudde, tok inn en tilfelling sidevei og havnet i Ebel es Saqi. Følget på 44, fordelt på en lastebil og fire personbiler, ble innlosjert på skolen, forteller Veronika.

Flyktningene fikk hjelp av lokalbefolkningen, samt mat, madrasser og sengetøy fra Norbatt.

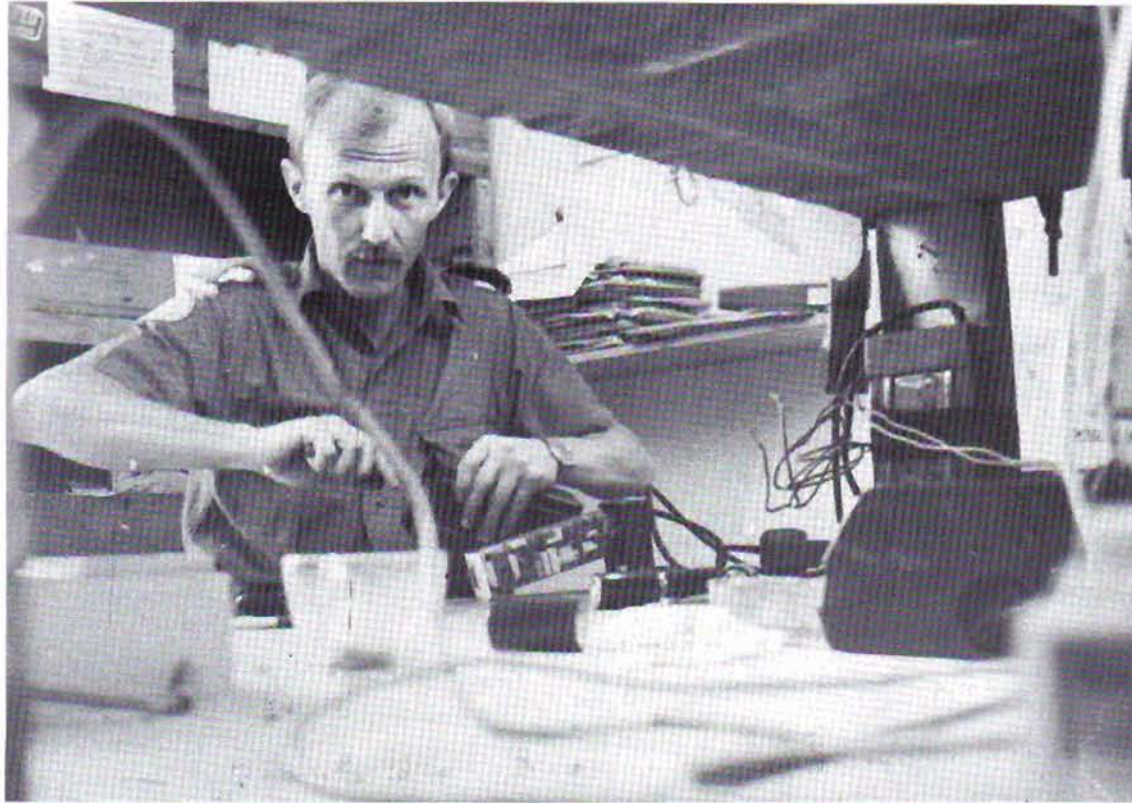
I slutten av juni måtte flyktningene forlate skolen. En SLA-offiser ville ha dem til en by nær Jezzine, — som buffer mot muslimene. Flyktn-

ingene nektet. Mouchtaren skaffet midlertidig husvære til endel av familiene. De bor alle "på oppsigelse", og under tildels kummerlige forhold.

Armenerne er den eneste større folkegruppen i Libanon som ikke har egen milits. Og armenske soldater innen andre militser eller Leb. Army hører snarere til unntakene enn regelen.

— Vi ser ingen hensikt i denne krigføringen. Hvorfor kan ikke ulike befolkningsgrupper leve i fred med hverandre? Hvilken glede har du av eiendom tatt med våpenmakt?

Spør Veronika. En libanesiske-armensk flyktning med følelsesmessige dragninger mot landet hun kun har hørt om: — Armenia.

Telemekaniker Sven Arve Holmen i arbeid med en TP-6

Radiomekaniker Odd Arild Karlsen driver feilsøking på en radioenhet.

Hektisk for sambandet

Uten samband duger Norbatt ikke. 500 kilometer telefonledning ligger for det meste på bakken, — utsatt for kjøretøyer, lynnedslag, geiter og granater. Det hender også innfødte kutter seg noen meter til klestørken. Videre disponerer Norbatt et par hundre radiosendere, og et stort antall felttelefoner.

Ikke rart vi trenger en sambandstropp på 44 kvinner og menn, — med radiolag, linjelag, ekspedisjonslag og vedlikeholdslag.

Blue Beret besøkte sambandsverkstedet, eller "signal workshop", i noe kummerlige lokaliteter i påvente av splitter ny prefab.

Fenrik og telemekaniker Sven Arve Holmen holdt på å undersøke en TP-6's indre. Selv om denne nå vanligste felttelefonen er konstruert for

røffe forhold, så slår den seg vrang nå og da.

Fenrik og radiomekaniker Odd Arild Karlsen lette seg frem til rette koblingskjema før han fant frem diverse søkeinstrumenter for å rette en feil på enhet i Radio Norges sender.

Ekspedisjonsfolket har hyllene fulle av ulike telefonmodeller. Vi savnet imidlertid vår hjemlige tastafon. Og skulle du fullstendig "glemme" alt som heter vedlikehold på radioer og telefoner, så se opp for Heidi Holt på inspeksjonstur.

På vei ut fra sambandsverkstedet hogg vi tak i Gunnar Holmvik og Hans Ole Folåsen i ett av linjelagene. Og i løpet av en time var 22,5 meter telefonledning fra nærmeste stolpe og inn til pressekontoret fornyet.

Røyt henger han, og blid er han. I masta: Hans Ole Folåsen.

Korporal Leif Erik Burøe og fenrik Heidi Holt har ingen kontaktproblemer.

Paret forevige sammen med forlover Hans Rune Nicolaisen og brudens søster Samir, som hjalp dem gjennom folkemassene.

Lang vei til bryllup

Den tidligere norske FN-soldaten Ole-Johan Augland (25) fra Kristiansand og Ghada Dabous (20) fra Rachaiya ble gjenstand for stor oppmerksomhet da bryllupsklokkene kimte søndag 30. juni.

Flere hundre deltok i feiringen. Så var det ikke uten grunn at bryllupet ble "årets bryllup" innen Norbatt AO.

Ole-Johan tjenestegjorde Libanon for to år siden, og møtte da sin Ghada. Da han pakket sekken eter endt tjeneste hadde de to bestemt seg for å holde kontakten vedlike.

Ghada forteller at hun aldri var i tvil om at en dag skulle de stå til alters. "Det var kjærlighet fra første stund", sier hun.

De brevvekslet et halvt år før Ghada satte kursen for Norge. Og etterhvert som hun ble fortrolig med sitt nye hjem og land begynte hun på Agder folkehøyskole for i første omgang å lære språket. Nå snakker hun flytende sørlandsk. Dessuten behersker hun engelsk, fransk, tysk, litt nederlandsk, hebraisk og selvsagt arabisk.

Det siste året har hun gått datalinjen ved Agder Distriktshøyskole.

— Jeg trives utmerket. Jeg har mange venner på Sørlandet, og angrer ikke på at jeg valgte Ole-Johan og hans land, sier Ghada.

STRABASIÖS TUR

De 300 milene til Beirut gikk greit, men nedover

Bekaadalen ble de stanset i en rekke CP-er. Det var også mye skyting langs reiseruten. Så var de også gledet ekstra stor da de kom til det første norske sjekkpunktet, og FN-Ola hilste dem velkommen.

TO DAGER TIL ENDE

Et bryllup i Libanon kan på ingen måte sammenlignes med et norsk bryllup. Det var da også Ghada og Ole-Johan klar over.

— Da vi bestemte oss for å gi vårt løfte til hverandre var det en selvfølge at det skulle skje i Libanon, sier Ole-Johan.

Mottakelsen var da også overveldende, fra både Norbatt og libaneserne. Krigen ble glemt. Nå skulle det norsk-libanesiske bryllupet feires fra lørdag morgen til langt utpå

søndagsnatten. Og det ble også gjort.

VIELSEN

Vielsen fant sted i den gresk-ortodokse kirken i brudens landsby. Det var feltprest Torbjørn Olsen som fikk æren av å erklære de to for rette ektefolk å være.

— Noe av det hyggeligste jeg har vært med på, var feltprestens kommentar etter vielsen.

Bryllupsmiddagen ble servert i spisesalen i Ebel es Saqi. Og etterhvert som den libanesiske nasjonalretten ble fortært ble det fremført libanesiske hyldestdanser for brudeparet, og sunget på begge språk.

Tekst / foto: Hans Finnanger

KRUKKEBYEN

Nova Souki i Rachaiya el Foukhar dekorerer krukker med et imponerende håndlag. Så følger hun da også opp tradisjonene i "krukkebyen".

En mannsalder tilbake var det 60 keramiske verksteder i byen. Men produksjonen stagnerte. Økende PLO-aktivitet i byen virket som en magnet på israelsk ild, og kulminerte ved invasjonen i 1978. Familien Souki var blant dem som flyktet. Men i 1981 returnerte familien fra Beirut, takket være den norske FN-styrkens tilstedeværelse og sikkerhetsgaranti.

Leiren i Rachaiya er av en spesiell, god kvalitet. Krukkenes foretreffelighet i plastalderen bevises ved at de

holder vannet kjølig i varmt klima.

Idag er det seks keramiske verksteder i Rachaiya, — alle familiebedrifter. Hos Soukis er det faren Joussif som trakterer dreieskiven, og former leirmassen i de herligste krukkefasonger. Hustruen Mirian setter bl.a. på håndtak, og samarbeider med datteren og skolelæreren Sôad med helleputer og finish før soltørking og deretter brenning. Nova har ansvaret for dekorasjonene.

Krukkene leveres over hele landet. Enkelte verksteder har bl.a. spesialisert seg på krukker med innbrent FN-motiv, eventuelt med tillegg av navn. En populær gaveartikkel for FN-Ola.

Nova dekorer krukkene

SPORTSRESULTATER

Marsjmerket, 30 / 6

1. Aunan, Samb. troppen	2.49
3. Skogsholm Kp A	3.07
3. Hjelmseth, STKP	3.07
4. Unnestad, Vakt.	3.17
5. Schlieman, Vakt	3.50
6. Lt. Bjerkansmo, Vakt	4.02

Eneste kvinne: Heidi Scisly, san, troppen: 4.23.

Det var ialt 16 deltakere. Samtlige klarte kravet, 30 km på under 4.30.

HEBBARIYESTAFETTEN

1. Kp B HO	14.14
2. Samb. tr.	14.25
3. Vakt/h.	14.41
4. Tr. 1/A	14.50
5. Pi-troppen	15.04
6. Mek.tr./A	15.16
7. Trentr.	15.31
8. Tr. 2/A	16.01

FOTBALL, BN-MESTERSKAPET.

Innledende runder:
Mek.tr. -Vakt/h. I: 1-1, 4, 3 etter straffe.
Pi-troppen-Tr. 2/A: 1-0
BNST -San.tr.: 0-3
Tr. 2/B -Vakt/.II: 1-0
Kp.st/STKP -Kp.st./A: 1-0
Sb.tr. -Tr. 1/B: 0-2
Kvartfinale i uke 37, finale
18. august.

FOTBALL; UNIFIL

Norbatt-Nepbatt 3-4
Norbatt scoret fem av målene.....
Tautrekking, UNIFIL
Norbatt-Frenchbatt 2-0
Norbatt-Irishbatt 0-2
Normaintcoy-Camp Command: 2-0
Normaintcoy-Dutch Inf.Coy: 2-0
Finalekamp:
Normaintcoy-Irishbatt: 0-2

Bordtennis, UNIFIL

Single
128 deltakere. Sjt. Bjerkesmoen (post. ass.) spilte seg frem til finale mot

Karlsson fra Sverige, men tapte 0-3 (15-21, 10-21, 18-21). Andresen fra 1.tropp kp B ble nummer 5 totalt. Lövstad fra 2.tropp kp B nådde 4.runde.

Double

42 deltakende lag. Hansen/ Lövstad ble slått ut i semifinalen av Bjerkesmoen/ Andresen, og tapte senere kampen om bronsemedaljen. Bjerkesmoen/ Andresen vant finalen med 3-2 i sett, og ble dermed UNIFIL-mestre. Blue Beret gratulerer. Avgjørende sett endte 21-19 til nordmennene.

Sagistafetten

1.Tr. 1kp B
2.HQ kp B
3.Tr. 1 kp A
4.Vakt/hundetr
5.Trentr.
6.Pi-tr.
7.Mek. tr.
8.BN-staben
Sambandstroppen bröt

SUPER- VETERAN

Schäferen Ferox (10) er blitt pensjonist. Etter å ha jobbet for fredens sak siden 1978 kan den trofaste sliteren omsider strekke ut labbene og trekke seg tilbake hos sin gamle venn, løytnant Jimmy Bjerkansmo i Hundetroppen. Det står respekt av de utallige oppdrag Ferox har utført. Hunden er forlenget dekorert med FN-medaljen.

Ferox var tre år gammel da han ble sendt til Libanon. Det ble en tøff start på en

krevende tjeneste. Allerede etter kort tid arresterte Ferox en tropp på 25 PLO-soldater ute på patrulje. Alle var bevæpnet, men ble snille som lam da den storvokste schäferhunden flekket tenner og ga hals. Hundeføringen kunne med letthet overbringe flokken til MP.

Løytnant Bjerkansmo forteller at Ferox er en riktig kosegutt som aldri er sint annet enn på ordre. Og som Hundetroppens stolthet har han fått være med på mangt, blant annet møte med uttallige kjendiser. Ferox er muligens

den FN-representant som har hatt flest æresvaktoppdrag, blant annet for flere generaler, forsvarsministre og Force Commanders. Ferox har også hilst på FNs tidligere generalsekretær, Kurt Waldheim.

— Det har også blitt anledning til ikke-militære opplevelser. Ved et tilfelle var Ferox på nattklubb i Beirut. Det skjedde i forbindelse med et vaktoppdrag på flyplassen, og ingen skal tvile på at han vakte stor oppsikt. For bare noen uker siden var Ferox på «badetur» i Naqoura,

muligens hans første ferie. Selv om han er en innbitt landkrabbe boltret han seg som en fisk i Middelhavets bølger, forteller løytnant Bjerkansmo til Blue Beret. — Særlig mange erotiske utskielser blir det vel ikke for en militærhund?

— Det går rykter om at Ferox i en tidligere kontingent hadde et stevnemøte med en av bikkjene i nabolaget, og at dette resulterte i en schäferlignende hvalp. Men slikt skal normalt ikke skje, så det må i såfall ha vært en glipp....

Løytnant Jimmy Bjerkansmo og Ferox, to gamle venner som møttes igjen. Det var Bjerkansmo som i sin tid bragte Ferox til Libanon, og nå har han æren av å ha hunden som "pensjonist".

For løytnant Jimmy Bjerkansmo var det en stor opplevelse å vende tilbake til Libanon. Det var han som, i egenskap av sjef for Hundetroppen i kontingent I, hadde med Ferox til Ebel es Saqi, og etter syv år møttes de to vennene igjen. Det ble et møte preget av gjensynsglede.

— Det går rykter om at Ferox skal avlives?

— Det er ikke riktig. Vi har fått løfte om å beholde

hunden så lenge den er frisk, og derfor gjennomfører vi daglige treningsøkter. Det er meningen at Ferox fortsatt skal være med på enkelte patruljeoppdrag. Han begynner å bli litt tunghørt, og er ikke så rask til beins som i yngre dager, men fortsatt er formen god. Omregnet i «menneskeår» er Ferox nærmere åtti år. Likevel holder han koken, sier løytnant Bjerkansmo og gir sin venn et kjærlig klapp.

Ville ikke hjem....

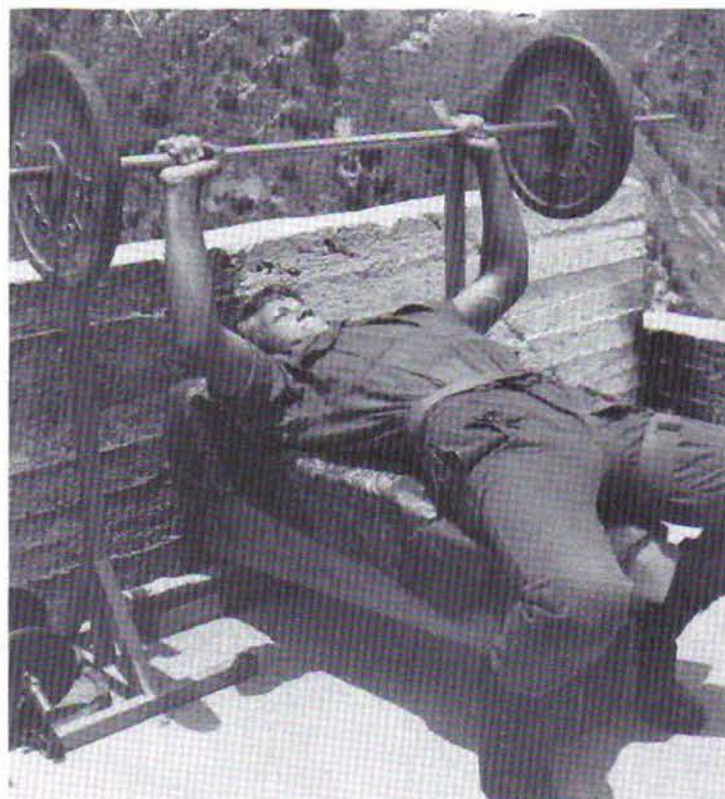
Det oppstår så mangt et vennskap under FN-tjenesten i Libanon. De fleste blant mennesker. Men også mellom mennesker og dyr kan det knyttes usynlige bånd. I hundetroppen ser man dette, spesielt like før en rotasjon. Mange soldater opplever det som svært tungt å fra hunden de har hatt som arbeidskamerat i seks måneder eller kanskje et helt år. Sjefen for hundetroppen, løytnant Bjerkansmo, forteller at det i enkelte tilfeller har vært nødvendig å ty til makt for å få soldater til å reise hjem. De har kort og godt nektet å forlate hundegården i Villa Rabies idet leave-bussen skulle gå. Soldatene har ikke klart

tanken på å forlate sin kjære venn.

— Ved forrige rotasjon var det to soldater som valgte å overnatte i kennelen sammen med hunden sin den siste natta før de reiste hjem. De lå i soveposer, og brukte vel de siste timene til å småprate kose med hunden. En soldat skrev en beskjed til sin etterfølger: Hvis du er slem med "Froggeren" blir han sær og skriver hjem til pappa!

Løytnant Bjerkansmo sier at det oppstår et varmt vennskap mellom hund og fører. Og han synes ikke det er det spor rart at det faller en og annen fære idet avskjedsstunden nærmer seg.

Tunge løft

Mat, video og styrkeløft er de viktigste fritidsbeskjeftigelsene på 4-17 OP. Etter 14 dagers opphold har de ivrigate økt såvel overarms- som brystmål med noen centimetre.

På bildet ser vi Vidar Kaspersen i aksjon med 50 kg som han hiver raskt opp og ned.

Reisende i reparasjoner

Tre verkstedlag fra Normaintcoy er reisende i reparasjoner. Hvert lag på tre menige/korporaler og ett befal pakker verktøykassene, laster opp på verkstedvognen og drar fra bataljon til bataljon.

— De mest omfattende reparasjonene tar vi selvsagt i Tibnine. Men det blir for tungvint å taue alle kjøretøyene dit. Derfor satses vi på å bistå hver enkelt bataljon på deres egne verksteder, forklarer fenrik Möllersen.

Svenskene har best utstyrt og tilrettelagt verksted. Dernest kommer finnene og nederlenderne.

— Franskmennene vil ikke skjønne annet enn fransk. Og den ene som kan engelsk er aldri å få tak i, fleiper Sverre Skjæggnes.

— Og franske biler er som ryktet tilsier vanskelige å reparere?

Foran fra venstre: Sverre Skjæggnes og Stein Karlsen. Bak fra venstre Lasse Lundh, Knut Kalve, Pål R. Vik, fenr. Svein Möllersen og sjt. Ole Jakob Gindvold.

— Men trenger iallefall endel spesialverktøy. Men vi tar oss kun av amerikanske biler og Mercedes. De franske

bilene tar franskmennene selv. I kontingent 14 var det to reisende reparasjonslag. Nå er det tre.

— Halvparten av tiden her nede er vi på oppdrag i de andre bataljonene, sier Möllersen.

Fra venstre Svein Hugo Hansen, Kjell Ivar Thomassen og Atle Kihl.

Ing.off. spesial

Sand med en liten dash sement. Dernest dypes sekkene i ei vanntønne, og lempes på plass. Ingeniørfiserens nye «spesialblanding» i 8-900 sekker utenfor veksleren/gaupe for nøkkelbefal i Saqi. Og når pi-gutta i tillegg har lagt inn endel armeringsjern så skulle «skjøldet» stå for en støyt, — kanskje opptil 155 millimetre....

Men om de örsmå mengdene sement er nok til å binde sanden og forhindre forråtnelse, ja det får tiden vise.

Iallefall: Et forsøk verd, og passelig styrketrening for pi-gutta som gjorde jobben.

Eselfører Sala sammen med Alf Petter Langdal og Jan-Ove Wold, begge fra 3. tropp, kp B.

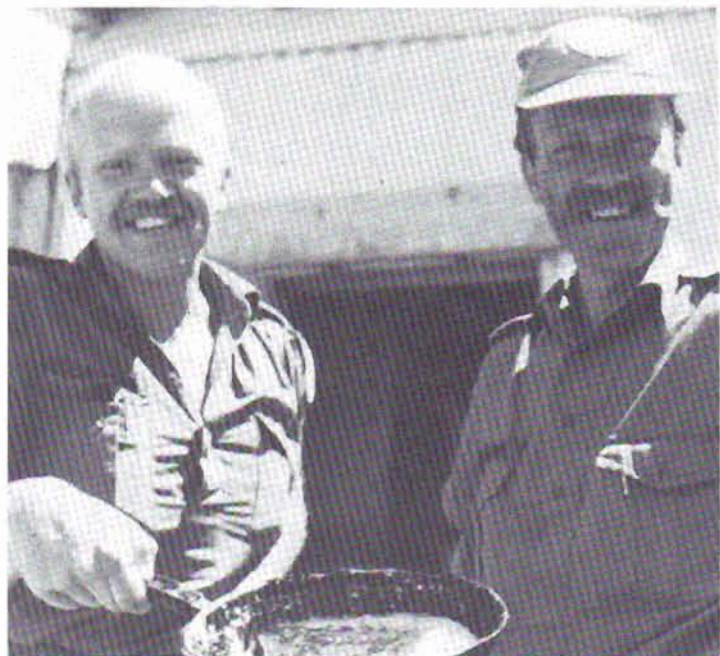
4-14 forsynes pr. esel

4-14 er UNIFILs høyeste observasjonspost. Den er bemannet av nestlagfører og tre soldater, og ligger i et Hardangervidda-lignende terreng 1370 meter over havet. Så får vi skylde på tynn luft da vi peste oss oppover den veiløse ruta fra 4-13

En vesentlig del av forsyningsene skjer pr. esel. Sala (16), broren eller faren fører det navnløse haneslet med post, beskjeder, mat og opptil 80 liter vann pr. dag. Kontraksprisen er 5 dollar pr. tur.

Men selv et esel har begrensninger. Derfor må UNIFIL «spe på» med helikoptertransport en gang i uken.

Gutta har 14 dagers tjeneste på 4-14 - såvidt vi forstår et populært tjenestested. Her er liten militær aktivitet, - kun gjetere og kanskje en handelsmann fra Chebaa. Men på avstand kan OP-vakten følge med nattlig fyrverkeri av lysgranater og ildveksling over nedre deler av Bekaa-dalen og i området rundt Hasbaya.

Dagens kokk, Jan-Ove Wold, kunne by S-3 major Pinslund på pannekake da sistnevnte inspiserer posten.

Den smale og den brede vei...

Hønene løper foran forhjulene der den brede J-20' en snor seg gjennom trange smaug i fjellandsbyen Chebaa. Millimeterklarling på hver side. Noen av gutta påstår at her har man til og med kjørt med M-6. Vi nekter å tro det. Blue Berets utsendte ville t.o.m. hatt problemer med sin hjemlige japaner....

Fem minutter senere den strake motsetningen. Den såkalte «israelerveien» er rene highway'en i forhold til bysmaugene. «Israelerveien» ble bygd i juni i år som en bred skjæring i fjellsiden øst for Chebaa. Her går opptil tre stridsvogner i bredden, - for ikke å snakke om japanere.

Med «israelerveien» ble blue-line flyttet et par hundre meter østover. Veien patruljeres da også jevnlig av nordmennene.

Ypperlig israelsk ingeniørkunst? Nå, vel. Vi får vel vente til regntiden for endelig karakter settes. Ett er iallefall sikkert: Det finnes ikke et eneste rør i veien til å ta unna flomvannet....

Trange smaug i Shebaa.....

...og den brede vei i fjellsiden ovenfor. Foran bilen Odd Övregård med Max. Til høyre Roger Hansen.

Terrengløp

Resultatliste terrengløp i Ebel es Saqi 13. juli. 4,2 km.

Klasse II, 20-34 ÅR

- 1 . Tommy Aunan, STKP, 16.16
- 2 . Terje Gautvik, KpB, 16.45
- 3 . Dagfinn Wærness, STKP, 17.32
- 4 . Fenr. Ekse, KpA, 17.35
- 5 . Erling Hjelmseth, STKP, 17.46
- 6 . Fenr. Skogsholm, KpA, 17.58
- 7 . Kristian Gjerdrum, STKP, 18.01
- 8 . Harald Torgersen, STKP, 18.41
- 9 . Assi, Ebel es Saqi (siv.), 18.42
10. Roger Egil Sundgot, STKP, 18.56
11. Öyvind Skeiseide, STKP, 19.16
12. Inge Lindefjeld, KpA, 19.17
13. Major Lund, KpA, 19.18
14. Fenr. Ekström, KpA, 19.25
15. Fenr. Kolstad, KpA, 20.20
16. Stig Arve Wold, STKP, 20.29
17. Lt. Jacobsen, BNSTAB, 20.30
18. Per-Olaf Dahlen, KpA, 21.35
19. Hans byfuglien, KpA, 23.26

Klasse III, 35-42 år

- 1 . Kapt. Haugsdal, STKP, 20.09

Klasse IV, 43-49 år

- 1 . Kapt. Grønnås, STKP, 20.13
- 2 . Ob.lt. Thorsen, BNSTAB, 21.42

Klasse V, 55-59 år

- 1 . Major Risdal, BNSTAB, 21.42

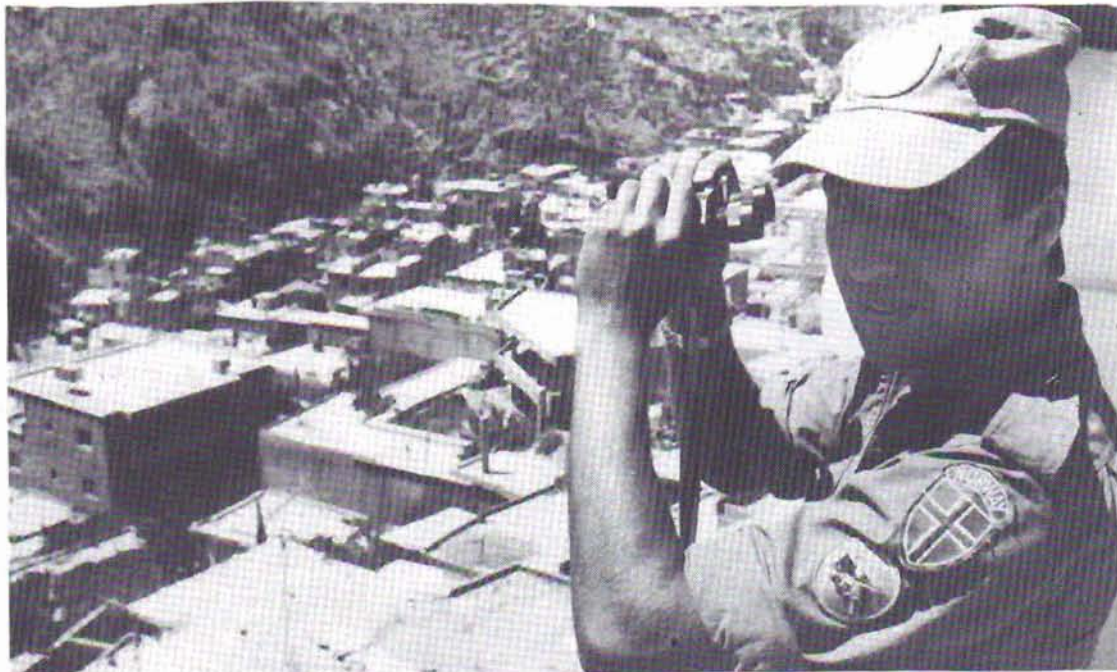
Vidt utsyn over Chebaa

Fred Steen (22) har vidt utsyn der han går takvakt på hovedkvarteret i fjellandsbyen Chebaa.

— Vi kan observere det meste. Men det spørres om vi ikke burde gjenopprette OP-en på den andre siden av byen, ikke minst for å kontrollere den såkalte «öst-dalen», sier Steen.

Vanligvis er Chebaa en svært så fredelig by. Det er sjelden IDF eller SLA beveger seg inn i byen.

To tragiske ulykker gjorde imidlertid dypt innhugg i den yngre garden i begynnelsen av juli. Først gikk en 12 år gammel pike på en mine i fjellsiden øst for byen. Hun ble drept momentant. 9. juli var fire

Fred Steen har vidt utsyn over Chebaa.

ungdommer blant de drepte i bilbombeaksjonen ved Hasbaya.

— En hel kolonne med fullsatte biler begav seg til Hasbaya. Mange gråt da de kom tilbake. De hadde mistet noen av sine, sier Fred Steen (22) i Chebaa.

Norbattpersonell etablerte

sammen med sivile vakt ved kistene. Allerede morgenen etter var det klart for begravelse. Først i prosesjonen kom trommeslagere, dernest speidere med blomster og kranser. Flest mulig av de avdøde familiemedlemmer var med på å bære kistene - etter sunnimuslimsk skikk.

— Vi plasserte en am-

bulanse på torget, og hadde konstant folk i gatene. Mange besvimte. På det meste hadde vi fire sivilister liggende i hovedkvarteret etter at de var blitt bragt opp av vårt personell etter besvimelser m.v. Folk var i voldsom affekt, forteller fenrik Bent Myhre.

Førstehjelp ved ulykke i Israel

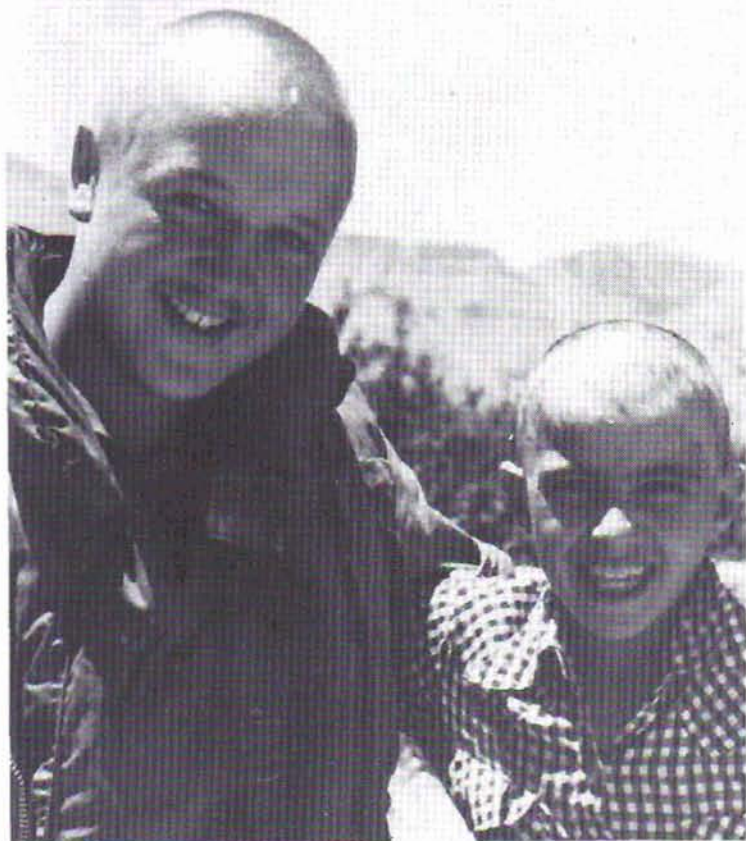
De norske sanitets-soldatene Sten Kvalvik, Kjell Ove Braathen og Nils H. Rørdal gjorde en fremragende førstehjelpsinn-sats i Israel 8. juli. På vei til Jerusalem stanset bussen med bibelturdeltakere ved en folkevognbuss som hadde kjørt av vien nær Dødehavet. Tre personer var kommet lettere tilskade. En kvinne var temmelig blodig og mørbanket etter at hun hadde blitt kastet ut i ett av rundkastene.

Sanitets-soldatene la kompresser og bandasjer, og ikke

minst: Gikk igang med å forebygge sjokk. Ambulanse ble tilkalt fra bussen, og purret på via en mobiltelefon til en bilist som stanset. Men det tok, sammenlignet med Norge, usedvanlig lang tid før ambulansene ankom.

— Vi hadde trodd israelerne var mer effektive. Dessuten var ambulansene spartansk utstyrt, og personellet avslørte manglende faglig standard ved å gjøre helt elementære feil, sier Braathen.

Norske sanitetsoldater. Fra venstre Nils H. Rørdal og Kjell Ove Braathen sammen med en israeler og en tilskadekommet kvinne.

Roger Hansen finner "combat" frisyren praktisk. Mohammed (10) tenker mest på den tøffe siden av saken....

“Combat”-frisyre

Mohammed (10) synes de norske soldatene i Chebaa er tøffe. Særlig de som har såkalt «combat»-frisyre, -en mellomting mellom Bjartmarsveis og Telly Savalas («Kojak») blanke isse. Med andre ord: Barbert hodebunn.

Mohammed kom løpende etter bilen, rev av seg lue og pekte ivrig på sitt eget hode:

«Nå var også han blitt tøff».

— Det korte håret er uhyre praktisk i varmen, sier nestlagfører Roger Hansen fra 2. tropp kp A.

— Mange av ungene har mast på oss for å få samme «frisyre». Vi har avslått. Tilslutt har de altså tatt saksen i egne hender, sier Roger.

FLEST HJEM

Reiseoffiseren, fenrik Giske.

Av 117 permittenter reiste 93 til Norge med sivile fly. Men rekorden faller ved neste leavepulje: Da skal 97 til gamlelandet.

Det er reiseoffiser, fenrik Giske, som sier dette. I utgangspunktet var det holdt av flyseter til 67. Men alle 93 kom avsted, noen via Paris og gratis sightseeing, noen via Zürich.

Besøksreisene legges gjerne til Kypros, et populært og noenlunde rimelig reisemål. En reiste til Brussel, en til

Athen og noen ganske få til Israel, Jordan og Egypt. Reiseoffiseren har imidlertid fått klar beskjed om å unngå aktiv markedsføring av Kenyareiser. Hvorfor trenger vi ikke begrunne for åpne spalter....

— Mange avbestiller. Mitt råd er: les nøye gjennom reisebrosjyrene. På den annen side: Ikke kom og forlang billett to dager før avreise. Normal bestillingsfrist er minimum en måned, sier fenrik Giske.

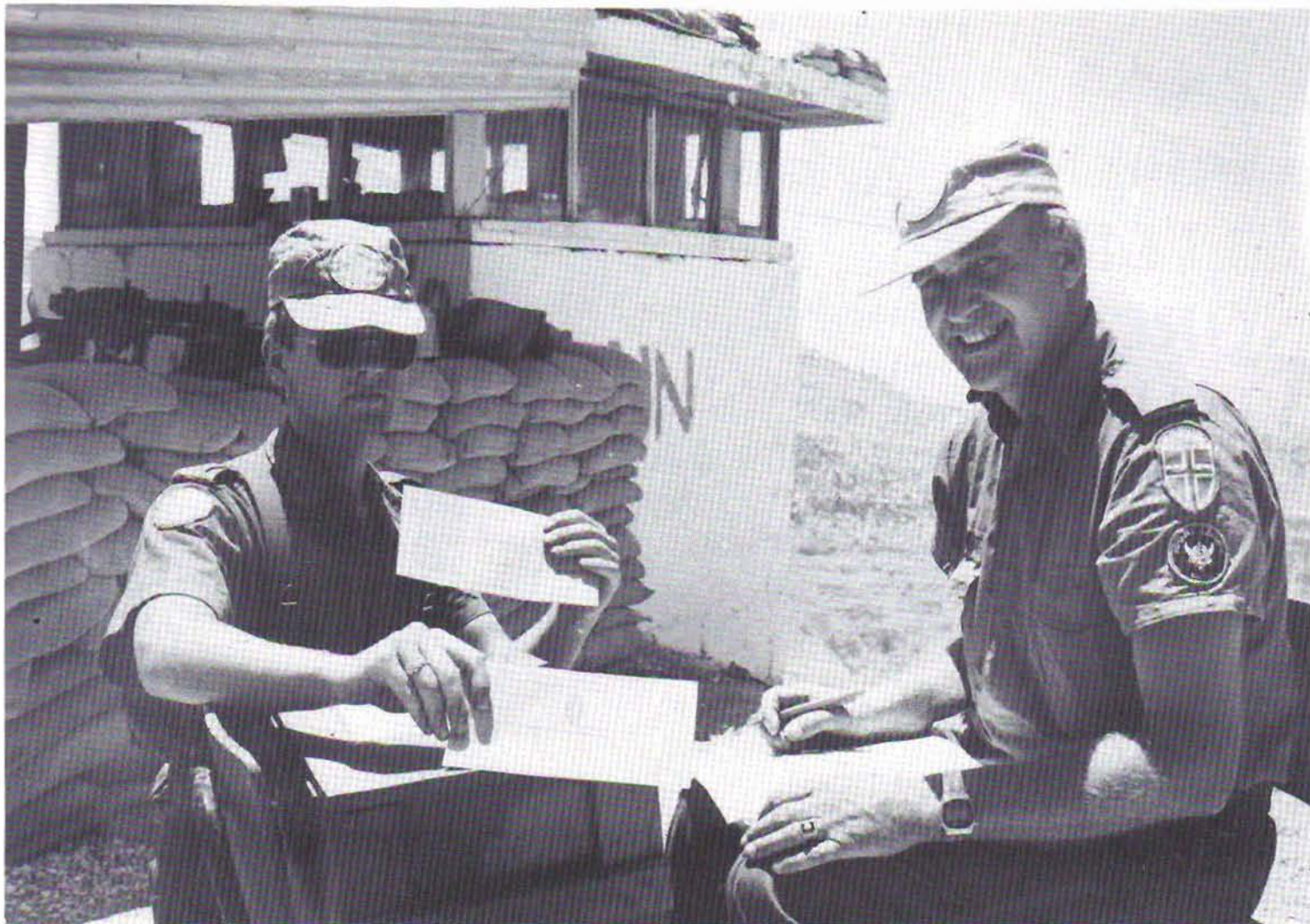
Livlig rundt bordene.

St. Hans i

Ebel es Saqi

God grillmat, godt kameratskap, brennende bål og ikke minst: Norsk öl. Dagen var søndag 23. juni, St. Hans. I Saqi skjedde feiringen på

Steinmyra. Vi sørlendinger savnet riktignok skjærgården, snekka, rægane og gitaren. Men koselig var det «aligavel».

Valg på 4-7 Alfa CP. Fra venstre førstegangsvelger Jonny Hersel og stemmemottaker Olav Grevskott.

Det lykkelige (?) valg

Det store flertallet i den norske FN-styrken gjorde sin borgerplikt. Så også førstegangsvelger Jonny Hersel (20) fra Verma i Rauma kommune. Før velferdsoffiser Olav Grevskott ankom 4-7 Alfa CP hadde Jonny gjort seg opp sin bestemte mening om hvem som skulle få hans stemme.

Stemmen er nå sendt valgstyret i hjemkommunen.

Og hvem vet: Kanhende FN-soldatenes stemmer blir tungen på vekstskålen den ene eller den andre retningen?

Stemmegivning fra et land der demokratiet såvisst ikke eksisterer gir samtidig grunn til ettertanke. Vi tar valgdeltakelse som en selvfølge. Spør sivilbefolkningen: Mange vet knapt hva et fritt valg innebærer.

Valgvake i Norbatt radio

Velferdsassistent Ole Irgens legger opp til valgvake på Radio Norbatt valgdagen 9. september, med resultatservice og gjengivelse av kommentarer. Men det hele står på NRKs velvilje, og sambandets eventuelle evne til å ta ned og formidle videre våre hjemlige radiosendinger.

— Dessuten håper vi å få til et kort intervju med Gro eller Kåre, eventuelt andre statsministerkandidater — selvsagt avhengig av velgernes dom, sier Irgens.

Valgdeltakelsen i Norbatt var på like over 60 prosent etter at de siste etternølerne hadde gjort sin borgerplikt. Når vi så tar med at endel sikkert vil stemme mens de er på leave i Norge valgdagen, så blir oppslutningen omtrent som landsgjennomsnittet. Vi må heller ikke glemme at mange var førstegangsvelgere, — en gruppe som tradisjonelt har lav valgdeltakelse.

PPK-84 TILBAKE ETTER NORGES- VISITT

Vogn nr.84 er litt av en veteran. Den ble fraktet ned til Sør-Libanon sammen med de første UNIFIL-soldatene i 1978. Men selv med grundig vedlikehold og tildels omfattende reparasjoner begynte den - vi hadde nær sagt programmessig, å skranke. Dermed var det klart for «leave» til mek. spesialistene på Setermoen -600 mil nord for Ebel es Saqi. Kolossen på 11 tonn tok halve lastekapasiteten til Herkulesflyet, og vel så det.

På Setermoen ble vognen plukket fullstendig fra hverandre, og bygd opp pånytt. Vognen fikk dessuten splitterny motor.

PPK-en kjøres ut fra Herkules-flyet på Ben Gurion.

Ved ankomst Ben Gurion kjørte fenrik Vidar Stene nr.84 ut av flyet og opp på en sivil trekkvogn. Dermed bar det nordover til Metulla. PPKen passerte grensen på egne belter, ble påmontert en 12,7 mm på libanesiske side og

kjörte til Ebel es Saqi. Og den som tror at Stene riktig storkoste seg med hestekreftene, den tar feil. Moderat gass, max. 35 km i timen. Motoren krever nemlig nøye foreskrevet innkjöringsprogram.

— Denne gangen har «ekspertene» hjemme gjort en god jobb. Men en gang fikk vi nedover en «nyoverhalt» PPK som fikk øyeblikkelig kjøreforbud, sier Stene.

PIZZA!

Trivselen råder på Pi-høyden. Befalet er fornøyd med sine mannskaper, og omvendt. Miljøet er utmerket, selv om tropen på sett og vis fører en nokså ensom tilværelse, - iallefall sammenlignet med byborgerne i Saqi.

Blant de jevnlige høydepunktene er de etterhvert så berømte pizzakveldene. Da tar kokkene på seg «spanderbuksene» og trår til med pizza av ypperste kvalitet.

Blue Berets utsendte var tilstede på en slik kveld, sammen med andre notabiliteter, så som Stabskompanisjefen, major Olsen, NK kaptein Simonsen og ikke å forglemme tidligere sersjant, nå fenrik, Norunn Hovd. Alle spiste, alle ble gode og mette.

Sultne Pi-folk og gjester klar til å kaste seg over delikateassene.

Norsk besök i Tyr pocket

Jeg har hørt så mye grusomt om byen. Men etter å ha sett den og snakket med folk har jeg endret oppfatning. Forholdene er ikke så ille likevel, sier ass. bn-lege, kaptein Sindre Mellesmo om den libanesiske havnebyen Tyr som han besøkte i midten av juli.

Tyr var fönikernes hovedstad. Senere overtok hellenerne, deretter romerne, tyrkerne og i nyere tid araberne. PLO hadde kontrollen inntil borgerkrigen i 1975/76. Byen har i en årrekke vært et urosentrum. Når dette skrives er det Amalbevegelsen som sammen med Leb. Army har kontrollen over byen.

Vanligvis er Tyr forbudt område for vårt personell. Men etterhvert som byen er kommet i mer normalt gjenne blir trolig forbindelsene med UNIFIL styrkes, bl.a. på forsynings- og finanssiden. Og et unntak fra besøksforbudet ble også gjort for et såkalt «Medical Meeting» for leger fra hele UNIFIL. Slike faglige sammenkomster legges vanligvis til Swedmedcoy, men denne gangen hadde direksjonen ved der privateide Jabal Amel-hospitalet invitert til omvisning.

— Det var overraskende å se at et sykehus i en krigsheriet by kan være fullstendig på høyde med våre egne. Men jeg tror ikke standarden stemmer overens med det som er vanlig ved libanesiske sykehus, sier Mellesmo.

Også fenrik Hans-Jakob Hagelia var med til Tyr.

— Jeg snakket med enkelte innbyggere og soldater. På libanesiske vis var de alle vennlige. Vi ble hjertelig mottatt, noe som varmet, sier han.

Overraskende høy standard, sier kaptein Mellesmo (t.v.) om sykehus et i bakgrunnen. Videre fenrik Hagelia og sjåfør Daleng.

Mellesmo og Hagelia fikk anledning til å ta en kikk på en av de gamle stridsvognene.

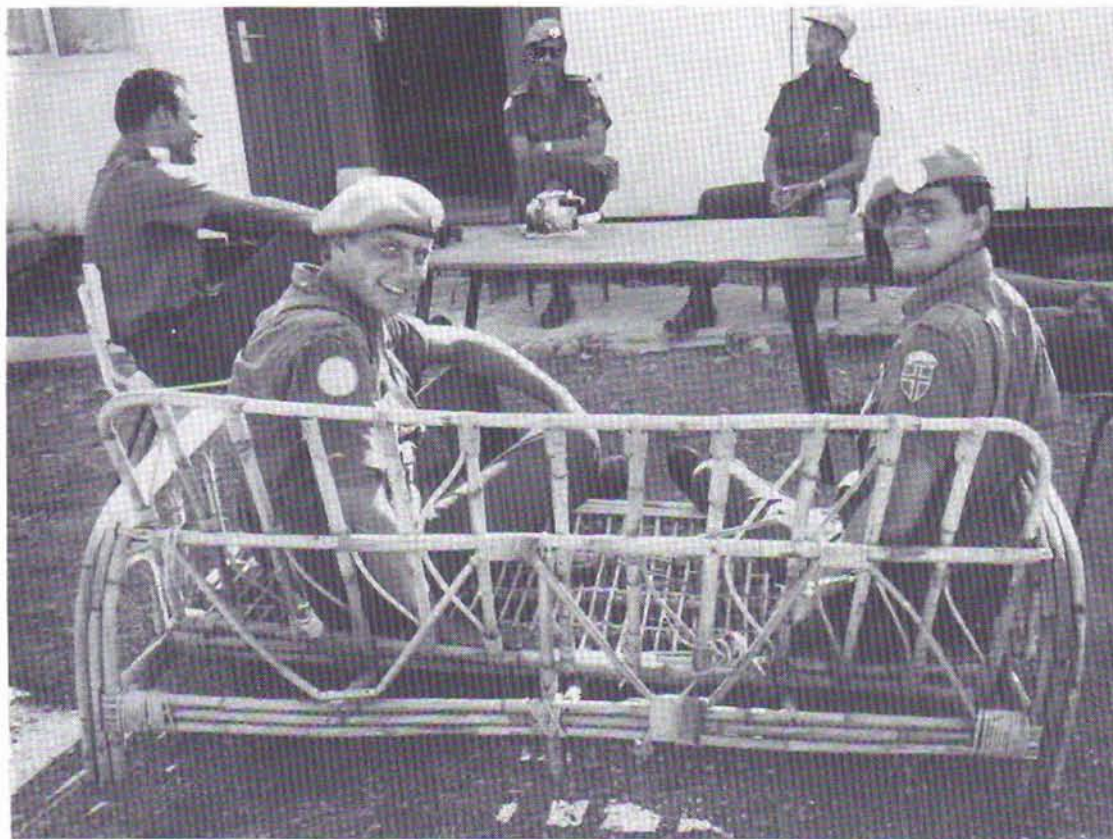
Det norske besøket i Tyr ble avsluttet med besök på en strandrestaurant der hospitalledelsen inviterte på middag. Senere ble det også besök på MP-stasjonen i Tyr barrack - tidligere libanesiske militærleir.

— En spennende opplevelse, var sanitetsfolkene fra Norbatt enige om.

UNIFIL har en MP-stasjon i den tidligere kasernen til Leb. Army.

Trivsel i Enklaven

-Bare artig å få sjefsbesøk, sier Tom-Ivar Jørgensen og Frank Slydal på 4-15 i Enklaven. Her er trivselen upåklagelig. I bakgrunnen ses fra venstre fenrik Victor Midtgård, major Jakobsen og oberst Skaar.

Dette er virkelig flotte karer som jeg er stolt av å være sjef for! Det sa oberst Helge Skaar til Blue Beret da han nylig inspiserte kp B's posisjoner i enklaven samt 4-8. Med på inspeksjonen fulgte også kompanisjefen, major Jakobsen.

Tjenesten i enklaven er meget spesiell. Det kreves folk av den rette støpning for å kunne fungere og trives på de relativt isolerte uteposisjonene. Alle greier ikke ensomheten like lett, men gutta som ønsker seg til en slik jobb vet hva de går til. Og det var ikke en eneste klage å høre under oberstens inspeksjon. Samtlige soldater nølte ikke med å si at de trivdes kjempegodt på sin «utpost».

Nå er det ikke hver dag uteposisjonene får besøk, så gutta viste at de satte stor pris på å stille til inspeksjon. De disket opp med både kaffe og forfriskninger, og selv om obersten hadde det travelt tok han god tid til en uformell prat på hver posisjon. Etter inspeksjonen sa han dette til Blue Beret:

— Jeg fikk et meget godt inntrykk. Personellet bærer preg av å ha overskudd, noe som igjen skaper godt humør. Jobben de utfører er viktig, men de utfører den på en upåklagelig måte.

Slett ingen dårlig attest dette, gutter?

Mat er velferd

Matforsyninger til 4-15. F.V. geværmann Stig Roar Rødset, fenrik Per Arne Vestli og overkock Ketil Spjøtvold.

Bare smil og glede når matforsyningen ankommer OP 4-5 i Enklaven hver fredag. «Mat er den eneste velferden de har», sier overkock Ketil Spjøtvold i kp B, og lesser brød, egg, bacon og andre delikatesser.

OP-ene har ikke store oppbevaringsmulighetene, ofte kun et lite kjøleskap. Forsyningsruten til OP-ene i den SLA-kontrollerte Enklaven er utsatt. Men hittil har det gått

Namibia neste?

I følge godt informerte kilder har FN's «Field Service» inspisert grenseområdet mellom Sør-Afrika og Namibia med tanke på eventuell stasjonering av FN-styrker.

Lederen for den såkalte «Ungdomskampanjen 85», Reidar Andestad, oppfordret på en pressekonferanse i Oslo i juli regjeringen til å sende en fredsstyrke til Namibia. Statssekretær Torbjørn Frøysnes i UD lovet å vurdere forslaget.

«Regjeringen ser generelt positivt på bruken av FN-styrker», sa Frøysnes.

Stasjonering av FN-styrker i grenseområdet er kun aktuelt dersom både Sør-Afrika og Namibia ber om det.

bra. Skulle veien bli sperret så har man «Gaupe-proviant» for et par uker.

Da Blue Beret var innom 4-15 stod Anton Henningstad på vakt.

— Her er stort sett rolig. Vi observerer nord-og sørgående trafikk, I den lille byen Kfar Kheela nedenfor har det vært noe skyting ved SLA-CPen, sier han.

Vaktskifte på kirkegården

Mannskaphytte fra kp B. På planet Cato Sæten, Vidar Kaspersen, Roy Fjeld, Svein Erik Sletten og Svein Tore Moe.

Den støvete kjerreveien ned til 4-17 OP bukter seg mellom store gravkamre. Jeepen og M-6en bryter stillheten. Bilene med nye OP-mannskaper stanser ved det indre kirkegårdsgjerdet.

Forsyningene lesses av. Vi går inn porten, og innover mellom flere gravsteder. Ved noen velstelte blomsterbed, andre overgrodd av tornekratt. Kirkegårdsforvalteren stikker hodet ut av sitt mørke «kontor». Et par gravkamre til, og så er vi der: På OP-en, bygd ytterst på kirkegårdsmuren. I den trange kløften dypt under oss den blå-grønne Litanielven. Høyt over oss troner Beufortfestningen fra Sigurd Jorsalfars tid. Her holdt PLO til i mange år

bak de metertrykke murene som selv ikke tunge israelske bomber klarte å trenge gjennom. Festningene måtte erobres på «gammeldags vis», med stormløp.

Det er fredelig på kirkegården, men kanskje noe makabert. Kirkegårdsforvalteren vil med glede vise oss gravkamrenes indre. Vi avstår. Det fortelles at enkelte PLO-soldater søkte tilflukt i kamrene under invasjonsskrigen i 1982.

Romantittelen «Naar de Døde vaagner» renner oss i hu. Og en av OP-karene innrømmer gjerne at det kan være litt nifst å gå på vakt nat-testider etter å ha sett en grøsser på videoen...

Ett av de mange gravkamrene.

Sör-Varanger på topp

«Sör-Varanger på topp» skrev daværende journalist Hans E.H.Jacobsen i Sör-Varanger Avis etter en reportasjetur i Libanon i 1979. For hvor han enn kom, det være seg hovedkvareret i Naqoura eller den ytterste OP, så traff han befal og mannskaper fra grensekommunen til Sovjetunionen.

Nå er journalisten PIO i Norbatt, og opplever det samme: Kirkenes-folket myldrer.

Kaptein Knut Peersen samlet en gjeng til vafler og Mack-øl. Praten gikk livlig om kvinnfolk, streik på Syd-varanger, sport, 60 timers og laksen som får sprette fritt i elvene der hjemme mens storfiskerne svetter på varmere breddegrader.

Apropos Mack-ølet: Hjemme i Kirkenes betaler de fire ganger så mye pr. boks som i Saqi.

Nærmest kameraet fra venstre og rundt bordet: Jörn Pettersen, Are Hesenet, Ingvald Torbjörn Tharaldsen, Roy Eriksen, Erling Hjelmseth, Bjarne Skogsholm, Jan Roald Johansen og Knut Peersen.

Onde tunger (les söringer) sier Kirkenes har ni mnd. vinter og tre mnd. dårlig skiføre. Det er et snev av sannhet i påstanden: De ivrigste

har nemlig tatt med seg rulleski til Libanon.

De fleste fra Sör-Varanger stortrives imidlertid i varmen. Så sendte de da også søknaden

om FN-tjeneste under den selv til Kirkenes å være usedvanlige lange kuldeperioden i januar. Og med «kulde» mener man ca. 30-40 minus....

Tore Bakken og Harald Hansen på prest & presse-taket etter vannlevering.

På vannvogna

V — i har en trivelig jobb, sier Tore Bakken og Harald Hansen i stabstroppen. De er begge vannbilsjåførere som forsyner militære og enkelte sivile. Opptil 32.000 liter vann hentes daglig ved vannposten i Dibine.

—Noen blir sure dersom de ikke får vann på minuttet. Men de fleste er takknemlige. Sivile byr gjerne på brus eller kaffe når vi kommer med vannbilen. Da følger man at man har en fin tjeneste, sier vannbilsjåførene.

20 prosent rekap i XV

— 20 prosent rekap i Norbatt XV. Vi har fått klarsignal for om nødvendig å opprettholde prosenten.

Det er sjefen for FN-kontoret på Onsrud, major Christensen, som sier dette.

Rekaper tæes ut etter tre kriterier, -ikke nødvendigvis sammenfallende:

- 1). Ønske om kontinuitet i stillingen.
- 2). Reserve i mangel av andre kvalifiserte søkere.
- 3). Belønning for ekstra god innsats, dog med mulig omplassering til annen stilling.

— Avdelingens tarv er tross alt det viktigste, understreker majoren.

Erfaringsmessig er det vanskeligst å få tak i teknisk personell, særlig radiotelegrafister klasse A. Legemangelen var spesiell for Norbatt XV. For Norbatt XVI har Christensen allerede sikret full oppsetting; tre leger.

— Er det noen sammenheng mellom avisoppslag og frafall?

— Neppe. De fleste som trekker seg begrunner dette med arbeid, familie og tilbud om skolegang. Noen blir sjaltet ut på et tidlig tidspunkt p.g.a. pletter på sivilt og/eller militært rulleblad. Men bevarer: Et isolert forhold mange år tilbake skal ikke være noen evig straff, sier Christensen.

Et par dager før Blue Beret gikk i trykken, gikk søknadsfristen for kontingent XVI ut. Det blir hektisk på FN-kontoret i tiden fremover....

Major Christensen.

Prøveoppstilling ved røret. Sjefen var godt fornøyd med såvel rørhøyde som utformingen av anlegget forøvrig.

Oberst Skaar innviet nytt pissoir....

Bataljonssjef Helge Skaar sørget for å åpne det nye pissoiret ved Sanzibar i Saqi. Obersten klippet av det obligatoriske gasbindet, og tok prøveoppstilling. Og hadde det ikke vært for at Skaar nettopp hadde hatt litt magesjau og således manglet

væskeoverskudd, så hadde det blitt riktig en «strålende» innvielse....

— Dere skal ha all honnør for godt utført arbeid. Et riktig flott «anlegg», sa obersten.

NÅR ENDEN ER GOD...

Pressens makt er stor. Også Blue Berets. I forrige nummer skrev vi om kummerlige toalettforhold på Martinihöyden. Om det hjalp? Javisst! Bare ryktet om at vi hadde vært der, tatt bilder og

festet historien på notatblokken holdt. For hva skjedde? Jo, to dager senere fikk gutta på Martinihöyden vanlig sittoalett. Og innvielsen skjedde selvsagt: Med pomp og prakt.

Skaar klippet av det obligatoriske gasbindet.

Send Blue Beret hjem

STERKE MENN I NORMAINTCOY

